

UKRADENÉ CHVILKY

Reid

Lou spala jako zabitá. Tvář měla přitisknutou k mému hrudníku, vlasy rozhozené na mém rameni a zhluboka oddechovala. Rytmičky. Konečně byla v klidu, kterého v bdělém stavu moc často nedosahovala. Hladil jsem ji po páteři. Vychutnával jsem si její teplo. Nutil jsem svou mysl k tomu, aby se vyprázdnila, oči jsem měl ale otevřené dokořán. Nemrkal jsem. Jen jsem zíral do prázdna bez konce a nad hlavou se mi pohupovaly vrcholky stromů. Nevidící. Necítící. Otupělé.

Spánek se mi od Modranihtu vyhýbal. A když se dostavil, přál jsem si, abych býval neusnul.

Moje sny se měnily v temné noční děsy.

Od borovic se oddělil drobný stín a přisedl si ke mně. Mrskal při tom ocasem. Lou ho pojmenovala Absalon. Kdysi jsem si myslel, že je to obyčejný černý kocour. Lou mou neznalost ale rychle napрави-la. Nebyl to žádný kocour, ale matagot. Nepokojný duch neschopný opustit tento svět, který na sebe bere podobu zvířete. „Lákají je podobná stvoření,“ řekla mi Lou a zamračila se. „Ztrápené duše. Někdo z nás ho nejspíš přitahuje.“

Její ostrý pohled mi dal jasně najevo, kdo ten někdo asi je.

„Mazej pryč.“ Štůchl jsem nadpřirozené stvoření loktem. „Huš.“

Zamrkal na mě zlověstnými jantarovými očima. Když jsem to s povzdechem vzdal, stočil se vedle mě do klubíčka a usnul.

Absalone. Pohladil jsem ho prstem po zádech a rozladěně jsem se-
znal, že začal příst. *Nejsem ztrápený.*

Znovu jsem se zahleděl mezi stromy. Nikoho jsem tím nepřesvědčil.

Byl jsem tak pohroužený do svých myšlenek, že jsem si ani ne-
všiml, když se Lou vedle mě začala o chvíli později neklidně vrtět. Když se zvedla na lokty a naklonila se nade mě, polechtaly mě na tváři její vlasy. Mluvila tiše. Napůl rozespale, napůl ovíněně. „Jsi vzhůru.“

„Ano.“

Pátavě si mě prohlížela zdráhavým pohledem plným obav a mně se bez zjevného důvodu sevřelo hrdlo. Když otevřela ústa, aby pro-
mluvila, aby se na něco zeptala, přerušil jsem ji tím prvním, co mě v tu chvíli napadlo. „Co se stalo tvé matce?“

Zamrkala. „Jak to myslíš?“

„Byla vždycky tak...“

S povzdechem si opřela bradu o mou hrud'. Otáčela si perleťovým
prstýnkem na prsteníčku. „Ne. Nebo nevím. Rodí se lidí zlí?“ Za-
vrtěl jsem hlavou. „Taky si to nemyslím. Řekla bych, že v nějakém
okamžiku ztratila samu sebe. S magií se ti to stane lehko.“ Když jsem
ztuhl, otočila se ke mně. „Není to tak, jak si myslíš. Magie není...
Je jedinečná. Příliš dobrého škodí. Může být návyková. Moje mat-
ka... no, řekla bych, že milovala sílu.“ Uchechtla se. Znělo to hořce.
„A když je pro nás všechno otázka života a smrti, jde o hodně. Čím
víc získáme, tím víc ztratíme.“

Čím víc získáme, tím víc ztratíme.

„Chápu,“ řekl jsem, nebyla to ale pravda. Mě magie vůbec neláka-
la. Proč něco takového riskovat?

Lou vycítila mou nechuť a nadzvedla se, aby si mě mohla lépe
prohlédnout. „Je to dar, Reide. Je toho mnohem víc než jen to, co jsi
viděl. Magie je nádherná, divoká a svobodná. Chápu tvoji zdráha-
vost, nemůžeš se před ní ale schovávat věčně. Je tvojí součástí.“